

РЕШЕНИЕ

№ 2500

гр. София, 16.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Здравка Иванова

Членове: Наталия П. Лаловска
                  Темислав М. Димитров

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Темислав М. Димитров Въззивно гражданско дело № 20221100501323 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба на М.В.Р. срещу решение № 4939/20.12.2021 г. по гр.д. № 38921/2021 г. по описа на СРС, 153 състав, с което на основание чл. 181, ал. 1, вр. чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР жалбоподателят е осъден да заплати в полза на К. Н. П. сумата в размер на 1020 лв., представляваща неизплатена легова равностойност за неосигурена храна за периода от 01.10.2020 г. до 18.06.2021 г., през който К. Н. П. се е намирал в служебно правоотношение с МВР, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на иска – 02.07.2021 г., до окончателното изплащане.

Жалбоподателят – М.В.Р., твърди, че обжалваното решение е неправилно. Счита, че нормата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР, въз основа на която се претендира процесната сума, не намира приложение при уреждане на статута и правата на държавните служители в МВР, поради което ищецът няма право да получава храна или леговата □ равностойност. Твърди, че ищецът получава основна заплата, включваща легова равностойност на храна, тъй като след преназначаването му като държавен служител размерът на неговата заплата (включваща и легова равностойност на храна) е

бил запазен. Ето защо, моли обжалваното решение да бъде отменено и искът да бъде отхвърлен. Претендира разносните по производството.

Ответникът по жалбата – К. Н. П., оспорва жалбата, като счита, че решението на Софийски районен съд е правилно. Ето защо, моли същото да бъде потвърдено. Претендира разносните по производството.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, въз основа на закона и във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, достигна до следните фактически и правни изводи:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с осъдителен иск с правно основание чл. 181, ал. 1, вр. чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР от К. Н. П. срещу МВР за заплащане на сумата в размер на 1020 лв., представляваща неизплатена легова равностойност за неосигурена храна за периода от 01.10.2020 г. до 18.06.2021 г.

С обжалваното решение искът е уважен изцяло.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Разгледано по същество същото се явява и правилно.

От фактическа страна не е спорно и по делото се установява от представената заповед от 01.10.2020 г. на министър на вътрешните работи, че през исковия период страните са били обвързани от валидно служебно правоотношение, в рамките на което К. Н. П. е заемал длъжността „държавен инспектор“ по служебно правоотношение и е имал статут на държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР.

От правна страна, основният спорен въпрос по делото е дали при уреждане статута на ищеца като държавен служител по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДСл, вр. чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР се прилагат и разпоредбите на ЗМВР, в частност тази на чл. 181, ал. 1 от ЗМВР.

Нормата на чл. 181, ал. 1 от ЗМВР предвижда, че на служителите на МВР се осигурява храна или леговата ѝ равностойност. Съобразно разпоредбата на чл. 142, ал. 1 ЗМВР служителите на МВР са: 1. държавни служители – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението; 2. държавни служители; 3. лица, работещи по трудово правоотношение.

Настоящият съдебен състав счита, че правният статут на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, в това число и на ищеца К. Н. П., се урежда както от общия ЗДСл, така и от специалния ЗМВР. Това следва от изричния текст на специалния закон, който в чл. 1 от ЗМВР има характер на обща разпоредба, определяща предметния обхват на закона, и гласи, че ЗМВР урежда принципите, функциите, дейностите, управлението и устройството на МВР и статута на служителите в него. Тази разпоредбата дава основание останалите текстове на специалния закон да се тълкуват с оглед и във взаимовръзка с нея. Ето защо, разпоредбата на чл. 142, ал. 4 от ЗМВР предвиждаща, че

статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР се урежда със ЗДСл, също следва да е тълкува във връзка с чл. 1 от ЗМВР. Следователно, общите разпоредби относно статута на държавния служител се прилагат по отношение на служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР само и единствено при липсата на изрично специално правило в ЗМВР, което би дерогирало общия закон. Изключването изцяло на статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР от приложното му поле би противоречало на основните принципи на управление на държавната служба в МВР, посочени в чл. 141 от ЗМВР.

С оглед на правния извод на настоящия състав, че ЗМВР се прилага и по отношение на специалните права на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, какъвто несъмнено е и въззиваемият, следва, че по отношение и на него се прилага специалната разпоредба на чл. 181, ал. 1 от ЗМВР. Посочената норма на ЗМВР не провежда разграничение относно категориите служители на МВР, които имат право да получат безплатна храна или левовата ѝ равностойност, предвид което настоящият съдебен състав приема, че всички служители на МВР, включително държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, имат това право. Допълнителен аргумент в тази насока се извлича и от разпоредбата на чл. 181, ал. 5 от МВР, която делегира на Министъра на вътрешните работи с наредби да определя единствено условията и реда за предоставяне на сумите и доволствията по чл. 181, ал. 1 – 3 от ЗМВР, но не и да ограничава кръга на служителите на МВР, които да получават безплатна храна или левовата ѝ равностойност.

Настоящият съдебен състав не споделя доводите на въззивника за недължимост на сумите за безплатна храна на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР. Съгласно § 69 от ПЗР към ЗИДЗМВР (в сила от 1.02.2017 г. - ДВ, бр. 81 от 2016 г.) служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 от ЗИД на ЗМВР и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, се преобразуват в служебни правоотношения по ЗДСл, считано от датата на влизане в сила на този закон. Съобразно ал. 6 на същия текст при назначаването на служителите по ал. 1 се определя индивидуална основна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на ЗМВР и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 от ЗМВР. Следователно, на тези служители, на които по силата на закона правоотношенията се преобразуват в служебни такива по ЗДСл, също се дължи левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 от ЗМВР.

Съгласно изменението на чл. 142, ал. 4 от ЗМВР, при уреждането на статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР се прилага нормата на чл. 181, ал. 3 ЗМВР, предвиждаща право на държавните служители да получават безплатна храна или левовата ѝ равностойност.

По изложените мотиви съдът намира, че на ищеца, в качеството му на служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, се дължи левовата равностойност на неосигурената от ответника безплатна храна.

Въззивникът не е ангажирал доказателства, от които да се установява, че равностойността на безплатната храна, полагаща се на ищеца, е включена в основната му заплата, поради което възразението му в тази насока се явява неоснователно.

Ето защо и на основание чл. 4 от Наредба № 8121з-773 от 01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на МВР във връзка с приложените заповеди на министъра на вътрешните, то на К. Н. П. за процесния период се дължи ежемесечно левова равностойност за неосигурена храна в размер на 120 лева, при което дължимото обезщетение за неосигурена храна за периода от 01.10.2020 г. до 18.06.2021 г. е 1020 лв.

Във връзка с изложеното въззивният съд намира, че предявеният иск по чл. 181, ал. 1, вр. чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР е основателен и като такъв следва да бъде уважен.

Следва да се посочи, че първоинстанционното решение съдържа подробни мотиви в тази насока, които настоящата съдебна инстанция споделя и на основание чл. 272 ГПК препраща изцяло към тях.

Следователно, въззивната жалба е неоснователна, а решението на Софийски районен съд – правилно, поради което следва да бъде потвърдено.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК въззивникът следва да бъде осъден да заплати на ответника по жалбата сумата в размер на 400 лв., представляваща разноски за въззивното производство.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 4939/20.12.2021 г. по гр.д. № 38921/2021 г. по описа на СРС, 153 състав.

ОСЪЖДА М.В.Р., с адрес: гр. София, ул. „****“ **, да заплати на К. Н. П., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер на 400 лв., представляваща

разноски за въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____